Serfőző Simon

Megvédtük

Gyerekkorom ez a táj,
ez a fél faluhatár.
Elfértem benne.
Megtette a nyári konyhának is akár,
tetejének a magasság.
Istállónak, ólnak is megtette.
Oldalának a négy égtáj.
Kijáratának dűlőút, bekapált kukoricás.

Ablakából fölnézni az égbe, mindenségbe
megtette a kuksi tanyaház.
Hányszor be akarták szántani,
földet húzni rá!

Megvédtük kerítéssel, döfős fákkal.
Apám bottal, anyám vasvillával:
ártó szándékkal senki ne merjen
közeledni hozzá!
Én a kutyaugatást uszítottam volna rá!
A Nap jöhetett csak felénk,
éjjel Hold,
azoknak nagyot köszönt apám.
A kalapját is megemelte,
amikor elmentek
a düledező láthatárnál.

[Javított változat]

Ámításból

Ott süt a Nap, arra menjek.

Sose mentem, ha nem kellett.
Sose akkor, amikor küldtek,
legfeljebb ha arrébb löktek.
Ha nem láttam közelemben
nem Napot, de csillagot sem.
Hadd hazudják, rájuk hagytam,
tudtam, hogy az nem is úgy van.
Akkor hiszem, majd ha látom.

S nem csak mondják ámításból.